

VE VÁLCE

Od chvíle, kdy zula si boty a on simuloval kašel, by rád v těch očích našel, v jejich rozvlnění, neutrální bod. Jenže smůla, ona je v práci,

potem a vínem splavený, i za cenu modřin od jejích loktů a kolenou ždíme nahotu z její nahoty a už svlečenou hodlá ji dále svlékat, ale asi něco nemá, aby se mu nechala,

co má, je něco málo peněz a rozepnuté kalhoty, a doteď ho nenapadlo, kolik má čtyřstěn nakloněných rovin, je jich tolik, kolik mu vykresluje touha, a budou ještě strmější, jestli tu ženu odzbrojí, jenže ouha, zmůže se akorát, že po jejím odchodu jako parník, jak pitomec fouká na láhve od vín a jako si ji odváží do neutrálních vod, v neutrální bod –

Co se reality týče, v tom čase ona už doma bude dávat sprchu, bude z uší si vymývat, co lze připodobnit praskání biče, z prsních bradavek odlepovat zvětšovací lupy, plivat chlupy bude a poté, do froté lampy zabalena, svítit do noci.

Jen jedinému muži dovolí naředit svou vnitřní krásu světlem, které si nese, s nímž vyšplhá jí do klína. Když dotkne se jejích retů, pokojem zavoní válečné sliny proti celému světu, pak s palcem v puse usíná.